

29:1-46 – Sfințirea preoților. Jertfa necurmată

Pentru a intra în slujba preoției nu este suficientă alegerea divină și primirea hainelor preoțești. Este nevoie de un proces de sfințire, de curățire și de închinarea în slujba preoției. Acest proces este descris în cap.29, și în acest loc sunt introduse și principalele tipuri de jertfe care erau aduse la Cortul Întâlnirii. Deci alături de Cort, avem și un Preot dar și o Jertfă. Cortul nu este un muzeu. El este un Cort funcțional. Funcționalitatea sa este dată în primul rând de Preot și de Jertfă. Jertfa reprezintă ACTIUNEA, mișcarea fundamentală de la Cort, iar Preotul pe cel care operează această mișcare sacră. Pentru dedicarea în slujba preoției se aduceau un vițel, 2 berbeci și un coș cu azimi, turte frământate cu untdelemn și plăcinte stropite cu untdelemn.

Primul pas al sfințirii era spălarea cu apă la ușa Cortului întâlnirii. Spălarea trupului trimitea desigur la necesitatea curățirii și a sufletului celui ce intra în slujbă. Doar după ce era spălat cu apă putea îmbrăca hainele preoțești. Deci cel uns este dezbrăca de hainele sale obișnuite, era spălat cu apă și apoi se îmbrăca cu hainele sfinte ale preoției. Acest fapt marca un nou început, o nouă viață. Prin chemarea divină el căpăta o nouă identitate, o nouă cetățenie cerească pe care trebuia să o interiorizeze în inima sa. Era chemat să fie îmbrăcat cu Cerul, cu Cortul sacru, pentru a putea pași în prezența lui Dumnezeu. Untdelemnul ungerii îi era turnat pe cap și era uns cu acest untdelemn. Acest untdelemn al ungerii după cum vom vedea în cap.30 e diferit de cel pentru sfeșnic, deși conține și el untdelemn de măsline. Ungerea arăta că Dumnezeu pune pe preot de o parte pentru o slujbă specială în Împărăția Sa. Ungerea arăta și faptul că Dumnezeu capacitează pe acel om să împlinească acea slujbă specială. Preotul primea o ungere specială de Duh Sfânt pentru a putea primi slujba preoției. Deși untdelemnul se prelingea pe tot trupul, capul era locul în care cea mai mare cantitate de untdelemn era revărsată. Acolo e sediul principal al Duhului lui Dumnezeu care locuiește în ființa umană. Imaginea ungerii lui Aaron e superb comentată de Ps.133:

O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.

1. Iată, ce plăcut și ce dulce este **să locuiască frații împreună!**

2. Este **ca untdelemnul de preț**, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui.

3. Este ca roua Hermonului care se coboară pe munții Sionului, **căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie.**

David vede minunea lucrării Duhului atunci când poporul lui Dumnezeu se întâlnește laolaltă. Untdelemnul de preț cu care uns Aaron trimitea la realitatea Duhului lui Dumnezeu prin care Dumnezeu dă binecuvântarea, viața pentru veșnicie. El insistă că acest untdelemn trunat pe capul lui Aaron se revarsă peste tot trupul până la marginea veșmintelor lui. Nu este un untdelemn static, ci un untdelemn în mișcare care coboară de sus în jos acoperind tot trupul. La fel și roua Hermonului, nu este statică, ci tot în mișcare. Ea se coboară tot de sus (din Hermonul din Nord) în jos (pe muntele Sionului din Sud). David vede deci în ungera Marele Preot acțiunea de revărsare a Duhului prin Marele Preot către popor. Într-adevăr, Marele Preot era reprezentantul națiunii, Capul lui Israel. La fel cum untdelemnul se revărsa de pe capul lui Aaron peste tot trupul lui, la fel Duhul Sfânt se revărsa de pe Aaron peste restul trupului lui Israel. Mai învățăm că dacă mintea este plină de lumină, tot trupul este plin de lumină. Dar și reciproca e adevărată: dacă inima e întuneric, tot trupul e plin de întuneric. Acest lucru e valabil și în dreptul unui singur om cât și în dreptul poporului. Dacă inima lui Aaron se umple de Duh Sfânt apoi toată existența sa e inundată de viață, și apoi tot Israelul e binecuvântat cu Lumină. Dar dacă inima lui Aaron se umple de întuneric, toată existența sa se întunecă, și tot poporul rățăcește. Ce responsabilitate avea Aaron. Cât de relevantă era în dreptul său porunca din Proverbe: păzește-ți inima mai presus decât orice căci din ea ies izvoarele vieții! David vede această acțiune miraculoasă a Duhului prin marele preot către Israel și în comunitatea copiilor lui Dumnezeu. E adevărat că ei de obicei se adunau la sărbători la Ierusalim înaintea Domnului, unde era prezent și Marele Preot. David însă insistă pe părtășia fraților atunci când se întâlnesc. El anticipează realitatea viitoare a Bisericii când simpla întâlnire a fraților în Numele Domnului (indiferent de loc și fără să depindă de prezența unui om cu o ungere specială) face că Duhul lui Dumnezeu să coboare în mijlocul lor și să se reverse prin fiecare către celălalt. Ce minune este Biserica lui Hristos! Cât de frumos lucrează Duhul lui Dumnezeu în Biserica Sa! De această dată Capul este Hristos, și Duhul lui Hristos se revarsă prin Hristos către tot trupul. Dar această mișcare a Duhului se face prin contribuția fiecărei încheieturi, prin ceea ce dă fiecare mădular în parte. Și ca cineva să poată fi inundat de această revărsare de har trebuie să se țină strâns de Cap și de Trup deopotrivă.

Aaron era închinat în slujbă împreună cu fiii lui. Prin aceasta preoția rămânea urmașilor lui Aaron printr-o lege veșnică. Dumnezeu a conceput preoția pe linie ereditară. Astfel se păstra principiul fundamental că doar cel ales de Dumnezeu poate fi preot al Lui. Faptul că te nașteai din Aaron era un dat care ținea de suveranitatea lui Dumnezeu. Nu era un lucru pe care să-l meriți, să-l poți obține sau să-l poți schimba. Era un dat de sus.

Următorul pas era jertfirea vițelului. Aaron și fiii lui își puneau mâinile pe capul vițel. Este ca și cum se identificau cu el, ca și cum transferau pe capul acestuia păcatele. Într-adevăr, tabla sfințeniei (menționată în v.6) ne atrăgea atenția că păcatele se poartă pe CAP. Or nu este întâmplător că Aaron și fiii săi puneau mâinile pe capul vițelului. Cel care jughia vițelul, și deci împlinea slujba de Preot și de Mijlocitor pentru viitorul Marele Preot era Moise. Dar pe Moise cine l-a uns în slujbă? Ne dăm seama cât de mare era slava și slujba lui Moise. El fusese uns direct de Dumnezeu, fără nici un intermediar uman. Aaron însă a fost uns prin Moise. Desigur Moise ocupă acest loc privilegiat și unic care nu poate fi dat mai departe pe linie ereditară tocmai pentru a arăta spre Hristos care și El a fost uns direct de Dumnezeu fără a trebui să primească ungera prin intermediul altei autorități din poporul lui Dumnezeu. Medităm la destinul lui Moise. Aaron intra în Sfânta Sfintelor o dată pe an. Dar pentru Moise era un fapt obișnuit să intre în Sfânta Sfintelor și să vorbească gură către gură cu Dumnezeu. Ultimii 40 de ani din viața lui, Moise a vorbit zilnic gură către gură cu Dumnezeu. Cine a mai avut acest privilegiu dintre pământeni? În afară de Isus, nimeni nu s-a mai bucurat de o asemenea părtășie cu Tatăl încă din această viață. Cât de diferite sunt destinele noastre pe acest pământ. Și ce har unic au primit unii. Un har deosebit e primit de Maria care a crescut pe Mesia și și-a petrecut 33 de ani în prezența Fiului. Și desigur și harul celor 3,5 ani petrecuți de apostoli cu Isus este unul cu totul deosebit. Oare ce har ni se va da nouă în destinul vieții noastre pământești? Nu știm dar putem nădăjdui în Cel care se Îndură de cine vrea și are milă de cine vrea!

Sfințirea preoților ne introduce și în limbajul jertfelor. Avem trei jertfe: jertfa pentru păcat (sau pentru ispășire), arderea de tot și jertfa de închinare în slujbă (care seamănă în parte cu jertfa de mulțumire/părtășie din Levitic, căci mânca din ea și cel ce o aducea). În studiul pe Levitic am comentat în amănunt acest limbaj al jertfelor. Acum vom încerca doar să surprindem aspecte noi în

lumina noilor descoperiri despre Cort. Toate cele trei sunt jertfe și includ aspectul ispășirii, aspectul identificării cu jertfa, aspectul suferinței și al dăruirii. Însă fiecare jertfă are și accente aparte pe care vom încerca să le evidențiem. La jertfa pentru păcat observăm următoarele detalii:

- Moise pune cu degetul lui sânge pe coarnele altarului și restul sânge îl varsă la picioarele altarului.
- Grăsimea, prapurul ficatului și cei 2 rărunchi se ard pe altar, DAR carnea, pielea și balega se ard afară din tabăra.

La arderea de tot în schimb:

- Sângele să fie stropit pe altar de jur împrejur.
- Berbeculele să fie tăiat în bucăți și ars în întregime pe altar.

De ce sunt aceste diferențe între cele două tipuri de jertfe? La arderea de tot, toată jertfa e arsă pe altar. Ni se transmite mesajul unei jertfe totale, care este mistuită de foc, fără rest. Acest lucru ne trimite cu gândul pe de o parte la jertfa totală adusă de Isus Hristos: identificarea cu păcatul nostru, purtarea judecății divine a fost totală, iar paharul suferinței sorbit până la capăt. Isus Hristos nu a degustat judecata în locul nostru, ci a sorbit-o în întregime, până la ultimul strop. Judecata revărsată împotriva Fiului pe cruce din pricina fărădelegilor noastre a fost fără milă și fără rest, a fost totală, eternă și până la capăt. Pe de altă parte, arderea de tot ne vorbește despre dăruirea totală a celui care se apropie de Domnul. După cum jertfa se mistuia în întregime pe altar, la fel și viața evreului trebuia să se mistuie în întregime pe altarul ascultării de Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu însemna lupta cu firea pământească și zdrobirea eului. O ascultare totală, înseamnă o zdrobire totală a eului. Iată ascultarea la care era chemat evreul: totală, fără rest și până la capăt.

La jertfa pentru păcat se insistă pe o altă dimensiune a jertfei. Există o parte din jertfă care nu este arsă pe altar ci afară din tabără. Și este ciudat, căci tocmai înțelesesem că nu există jertfă fără altar. Și iată că o parte din jertfă nu se arde pe altar ci afară din tabără. Dacă ar fi fost pielea și balega ne-am gândi și la motive de igienă și de miros, dar iată că și carnea se arde tot afară din tabără. Și jertfa pentru

păcat arde până la capăt, dar în două faze: o fază la Cort, și o a doua fază în afara Cortului, și în afara taberei. Ni se arată cum jertfa scoate păcatul în afara taberei. Este ca și cum păcatul nu ar fi putut fi distrus, topit în întregime pe altarul de aramă. Este ca și cum ar rămâne niște resturi care trebuie scoase prin jertfă afară din tabără, unde jertfa continuă să ardă. Această idee va fi dezvoltată la jertfa de Yom Kippur când avem nevoie de un țap care moare, dar și de unul viu care poartă păcatele în pustie, în afară din tabără. Acest tip de jertfă pare să ne vorbească despre o natura cumplită a păcatului care nu poate fi distrus nici chiar prin jertfă. De aceea e nevoie să fie scos prin jertfă în afara taberei. Jertfa de ispășire curățește tabăra de păcat îndepărtând păcatul din tabără, dar nu distrugând păcatul. În același timp ni se arată ultima fază a jertfei: în afară din tabără, departe de altar, de Cort și de Fața Domnului. Identificarea jertfei de ispășire cu păcatul devine totală astfel încât jertfa însăși trebuie îndepărtată de la Fața Domnului în afară din tabără. Locul afară din tabără era un loc al pedepsei, al leproșilor, al celor excluși din comunitate și îndepărtați de Fața lui Dumnezeu. Acolo era destinația finală a jertfei de ispășire, acolo era ultima fază a jertfei pentru păcat. Privind la aceste lucruri Pavel ne spune că Hristos a fost făcut păcat pentru noi și insistă că Isus a pătimit dincolo de poartă. Patimile lui Hristos au început în Ierusalim dar s-au sfârșit în afara taberei. El a urmat traseul jertfei pentru păcat, și în special al celei de Yom Kippur. Dacă în prima fază a suferințelor lui El era înaintea lui Dumnezeu, care-i era alături, în ultima fază Însuși Dumnezeu Și-a întors Fața de la El, căci identificarea Sa cu păcatul nostru devenise deplină. Ultima fază a jertfei e cea mai grea, e cea mai rușinoasă, e cea afară din tabără. Atunci Însuși Dumnezeu Își întoarce Fața.

Doar la jertfa de ispășire sângele este pus cu degetul lui Moise pe coarnele altarului. La arderea de tot era stropit altarul de jur împrejur. E adevărat că în contextul consacrării, acest fapt avea rolul de a curăți și sfinți altarul însuși (vezi 29:36). Dar aceste diferențe sunt valabile și în contextele jertfelor uzuale de ispășire și arderea de tot descrise în Levitic. Jertfele de ispășire sunt asociate cu ungerea cu sânge a coarnelor altarului (altarului tămâierii – în cazul păcatul preotului sau a întregii adunări și altarului de aramă în contextul păcatului unui om din popor) și vărsarea sângele la picioarele altarului, iar arderile de tot (dar și jertfele de mulțumire/părtășie) cu stropirea altarului cu sânge de jur împrejur. De ce aceste diferențe? Coarnele altarului simbolizau puterea, puterea dreptății și

judecății divine. La jertfa de ispășire, tocmai puterea judecății trebuia topită pentru a da naștere puterii îndurării. Astfel, coarnele altarului care mărturiseau împotriva aceluia ce a păcătuit, odată ce erau unse cu sânge, mărturiseau în favoarea celui ce și-a mărturisit păcatul. Jertfa de ispășire insista mai mult pe aspectul soluționării dreptății judecății divine. De aceea e logic ca în special în cazul acestei jertfe coarnele altarelor să se ungă cu sângele jertfei. Mai observăm că la jertfa de ispășire se vizează extremitățile altarului: coarnele de sus unse cu sânge, iar restul sângelui se varsă la picioarele altarului. Este o mișcare pe verticală. La celelalte tipuri de jertfe sângele se stropește pe altar de jur împrejur. Este o mișcare pe orizontală, circulară care vizează partea de mijloc al altarului. Ambele mișcări îmbracă tot altarul de jos până sus cu sânge. Această imagine ne pregătește parcă pentru jertfa pentru închinare în slujbă în cadrul căreia preotul este uns și stropit cu sânge de sus până jos.

Într-adevăr la al treilea berbec se lua sânge și se stropea urechea dreaptă a preotului, degetul mare de la mâna la dreaptă și degetul mare de la piciorul drept. Ungerea cu sânge însemna curățire și ispășire, și apoi drept consecință punere de o parte și intrarea în proprietatea lui Dumnezeu. Tot ce gândea preotul (capul), tot ce făcea (măinile) și oriunde umbla preotul (picioarele) trebuiau să fie sub autoritatea lui Dumnezeu. Se pune un accent deosebit pe curățirea URECHII. Preotul la Cort nu-L vedea pe Domnul dar trebuia să AUDĂ glasul Lui, ca apoi să-L vestească poporul. Apoi se lua sânge de pe altar și untdelemn și se stropea peste preot și hainele lui. Chiar și hainele aveau nevoie de ispășire, curățire și sfințire. Căci ele erau făcute din materiale de pe pământ de mâna unor oameni imperfecti. Astfel pentru a fi primite în prezența Cerului și ele aveau nevoie de curățire și sfințire, după cum vom vedea că are nevoie și altarul, și Cortul Însuși înainte ca Domnul Cel Sfânt să coboare în el. Textul insistă cel mai mult pe jertfirea berbecului pentru închinarea în slujbă. Este logic să fie așa, de ce toată ceremonia avea ca scop consacrarea lui Aaron și a fiilor în slujba preoției. Dincolo de partea aceasta cu ungerea cu sânge (ceva asemănător mai întâlnim la curățirea leprosului vindecat înainte de a fi reprimat în tabără), jertfa pentru închinare seamănă cu jertfa de mulțumire (părtășie) descrisă în Levitic dar menționată și aici în 29:28. Din arderea de tot nu mânca nimeni. Din jertfa de ispășire mânca preotul care astfel se contopea cu jertfa și purta și el păcatele mărturisite ale evreului. Din jertfa de

mulțumire mânca și preotul și evreul care o aducea. De aceea se numește și jertfa de părtășie, căci aici Domnul împărtășea din jertfă și evreului care o aducea. Părtășia era completă, căci toți participau la masă: și Domnul, și preotul, și cel ce aducea jertfa. Și într-adevăr, din jertfa de închinare mănâncă atât cel ce o aduce (Moise -29:26) cât și cei pentru care se aducea jertfa (Aaron și fiii săi – 29:32-33). De precizat că la jertfe de ispășire specială (la Yom Kippur, la păcatul preotului sau al întregii adunări), nimeni nu mai mânca din jertfa de ispășire, iar sângele era adus în Locul Preasfânt, respectiv Locul sfânt. Este ca și cum aceste păcate și le asuma doar Dumnezeu. Preotul astfel poartă temporar păcatele până când el însuși le predă lui Dumnezeu care-Și asumă singur soluționarea lor. Și apoi păcatele preotului sunt luate și ele de prima dată de Dumnezeu spre a fi soluționate. Se pare că și jertfa de ispășire menționată la începutul cap.29 este o astfel de jertfă. Pentru că nu se menționează că Moise ar mânca ceva din ea, ci se subliniază că ce a rămas să fie ars afară din tabără – exact cum se făcea la Yom Kippur, la păcatul preotului și la păcatul întregii adunări (vezi Levitic cap.16 și Levitic cap.4a). În schimb jertfa de închinare era o jertfă a părtășiei. Faptul că și preotul mânca din jertfă era un semn că Dumnezeu îl primește la masă cu El, îl cheamă să aibă părtășie cu El. Părtășia este centrată tot pe jertfă, pe semnificația jertfei cu care preotul trebuie să se contopească, să se identifice. Căci preotul era o jertfă vie și slujba preoției era una de slujire și de jertfire. Astfel mâncarea preoților era în mod sugestiv provenită doar din jertfe, ca la rândul lor să poată fie o jertfă vie pentru popor. Ordinea nu este întâmplătoare: jertfă de ispășire, arderea de tot, jertfa de închinare care este și o jertfă de părtășie. Totul începe cu ispășirea. Apoi are loc chemarea la o dedicare totală, apoi urmează închinarea în slujbă prin care începe și părtășia cu Dumnezeu. În Levitic apare și ordinea: arderea de tot, jertfa de ispășire, jertfă de părtășie. În Levitic această ordine privește cine putea mânca din jertfă și cine nu. Astfel era o progresie evidentă: de arderea de tot doar Domnul avea parte căci ardea în întregime pe altar. La jertfa de ispășire era invitat să ia parte și preotul. La jertfa de părtășie și evreul care aducea jertfa era invitat la masă alături de Domnul și preot. Mâncatul reprezintă o parte fundamentală din orânduierile sacre de la Cort. Acest fapt nu este întâmplător, căci Cortul era locul în care sufletul evreilor trebuia să se hrănească cu prezența lui Dumnezeu, cu cunoașterea Celui Preaînalt. Mâncatul din lucrurile sfinte însemna contopirea și identificarea cu valorile și semnificațiile

Cortului. Mâncatul însemna de asemenea statul la masă, părtășie, relație, bucurie, celebrare.

Era hotărât cu maximă precizie cine avea voie să mănânce și ce anume. Astfel din anumite lucruri aveau voie să mănânce doar preoții, căci doar ei aveau un acces privilegiat la părtășia cu Dumnezeu, dar și chemarea specială de a purta păcatele celor ce aduceau jertfele. Astfel (vezi 29:43) dacă rămânea ceva din carne și pâine până dimineața trebuia ars. Astfel se prevenea ca altcineva neautorizat să mănânce din ele (dintr-o jertfă putea să mănânce nu orice preot ci doar preotul care aducea jertfa, care era implicat în mod direct în acea slujire!), sau să se banalizeze acțiunea de a mânca din jertfă (jertfa devenea ca orice hrană pe care dacă nu o terminai azi, o păstrai pentru a doua zi). Mâncatul din jertfă era mai mult decât o hrănire a trupului, era o părtășie vie cu Dumnezeu și o identificare, contopire cu realitatea și semnificației jertfei.

Închinarea în slujbă dura 7 zile. În prima zi se aduceau aceste trei jertfe. Mai urmau alte 6 zile în care nu-mi dau seama dacă se repetau toate cele trei jertfe sau doar jertfa de ispășire care este evidențiată în v.36. Sau acest vițel se adaugă celor trei jertfe pentru a face ispășire specială pentru altar, după cum ne sugerează v.37? Și aceasta este o variantă. Oricum ne dăm seama cât se sfânt este Domnul. Și de câtă sfințire, curățire și pregătire este nevoie ca Aaron să fie primit în prezența Sa și în slujba Sa. La fel cum Moise însuși a așteptat 6 zile pe munte înainte ca Domnul să-i vorbească, și Aaron și fiii săi au nevoie de această perioadă de intensă curățire și pregătire. Trecând prin acest ritual complex de 7 zile, Aaron putea înțelege sfințenia Celui Preaînalt, responsabilitatea imensă a slujbei, și își putea pregăti inima cu o atitudine potrivită de închinare, reverență, smerenie și frică de Domnul. Altarul însuși avea nevoie de curățire și ispășire cum am comentat deja. Și ispășirea altarului dura tot 7 zile. Practic aceste obiecte nu era sfinte în sine. Ele aveau să fie sfințite de prezența lui Dumnezeu (vezi 29:43). Dar pentru ca prezența lui Dumnezeu să umple Cortul era nevoie ca însuși Cortul să fie curățit, uns cu sânge și untdelemn. Nu era suficient ca acele obiecte să fie făcute perfect după cele revelate lui Moise. Era nevoie și de ispășire. Căci ele erau făcute din materialele oamenilor necurați și de oameni necurați. Omul necurat nu putea produce un lucru contabil cu sfințenia lui Dumnezeu. De aceea se impunea curățirea și ispășirea Cortului înainte ca Domnul să poată locui în El și să-L sfințească prin prezența Lui.

Repetarea jertfei și a ritualului transmitea și un alt mesaj. Ea arăta cusurul jertfelor animale. Dacă aceste jertfe ispășeau cu adevărat păcatul oamenilor, de ce era nevoie de repetarea lor? Și apoi de ce era nevoie de repetarea jertfei de Yom Kippur în fiecare an? Cap.10 din Evrei explică faptul că repetarea jertfelor arăta tocmai cusurul lor și necesitatea unei Jertfe mai bune, adusă de Domnul nostru Isus Hristos. Observăm că Jertfa este funcțională la Cort înaintea preoției aaronice, și jertfa face posibilă consacrarea în preoție după un ritual de jertfe de 7 zile. Ne aducem aminte că Isus primește funcția de Mare Preot după înviere, deci după Jertfă. Cele 7 zile ale săptămânii Patimilor pot fi considerate consacrarea în slujbă a lui Hristos Isus. El Însuși este Jertfa pe care o aduce nu pentru Sine ci pentru ceilalți. Dar aducerea Jertfei precede intrarea în slujba preoției și Îl califică pentru slujba de Mare Preot. Isus își începe slujba ca Prooroc, apoi o continuă ca Mare Preot ca într-o bună zi să o împlinească în mod plenar și pe cea de Împărat. Isus respectă ordinea acestor funcții în revelația lui Dumnezeu. În istoria răscumpărării lui Israel ne întâlnim mai întâi cu Moise, Proorocul. Deși Moise este și Preot și Împărat, El este cunoscut în primul rând ca marele prooroc care-l împuternicește să spună: Va veni un prooroc ca mine. De el să ascultați. Apoi, apare Aaron cu funcția de Mare Preot, și mai târziu Saul cu funcția de Împărat. Isus, în actul răscumpărării lui Israel respectă ordinea acestor funcții: Prooroc, Mare Preot și Împărat.

Moise nu a fost pe munte doar un Cort, ci și un Preot și o slujbă. Astfel, nu doar Cortul trebuia să fie după chipul ceresc, ci și Preotul, precum și slujba de la Cort. Slujba de la Cort însemna în primul rând Jertfă. Deci ca tabloul ceresc să fie complet pe pământ avem nevoie de un Locaș Sfânt, de un Preot Sfânt și de o Jertfă Sfântă. Astfel, după descrierea consacrării preoților, revelația continuă cu prezentarea Jertfei necurmăte. Doar preotul fără Jertfă nu era suficient, după cum nici Cortul fără Preot nu era îndeajuns. Și dincolo de Jertfele aduse de evrei, sau de cel aduse cu prilejul unei sărbători exista o jertfă zilnică obligatorie: e vorba de jertfa necurmată. Era vorba de două jertfe: una adusă dimineața și una adusă seara, astfel încât focul de pe altar să nu se stingă, și mereu să fie o jertfă pe altar. Jertfele erau identice fiind două arderi necurmăte urmate de o jertfă de mâncare și o jertfă de băutură. Găsim din nou termenul de NECURMAT. Până acum sfeșnicul trebuia să ardă necurmat, Preotul trebuie să poarte pe Israel necurmat înaintea Domnului,

și iată că acum Jertfa trebuie să ardă necurmat pe altarul de aramă. Și nu este adusă o jertfă de ispășire, ci o ardere de tot. Arderea de tot include și partea de ispășire dar subliniază și dedicarea totală pe care o cere Dumnezeu Cel Sfânt care locuia în Cort. Ca Dumnezeu să locuiască în Cort, era nevoie de o Jertfă permanentă. Dumnezeu este atât de sfânt încât El poate locui în mijlocul oamenilor doar dacă este în permanență o Jertfă de ispășire care să ardă pe altar și să facă ispășire pentru cei în mijlocul cărora El locuiește. Jertfa necurmată ardea pe altar, pentru ca sfințenia lui Dumnezeu să nu arde pe oamenii păcătoși în mijlocul cărora locuia. Dar realitatea obiectivă a jertfei trebuie întrupată în realitatea subiectivă a vieții evreilor. Dumnezeu va locui în mijlocul lor în măsura în care ei vor fi o jertfă necurmată pe altarul Său, în măsura în care ei vor fi într-o dedicare și slujire permanentă a Domnului. Acest lucru este împotriva firii lor păcătoase și luciferice, de aceea va fi o *jertfă*, o lepădare de sine necurmată! Doar așa Dumnezeu va putea locui cu adevărat în mijlocul lor. Iată că și jertfa necurmată ne vorbește de sfințenia lui Dumnezeu. Dar ea însăși va fi urmată de multe alte jertfe care vor fi descrise în Levitic. Dar ea este prima jertfă. Și toate celelalte jertfe aduse de evrei în timpul unei zile erau cuprinse, îmbrățișate de jertfa necurmată. Celelalte jertfe erau aduse PE JERTFA necurmată, și prin această Mare Jertfă, celelalte jertfe erau primite înaintea lui Dumnezeu. La fel și acum, toate jertfele noastre de pocăință, de mulțumire, de închinare, de ascultare, de rugăciune sunt primite doar prin Isus Hristos, sunt primite doar prin mijlocirea jertfei și preoției lui Isus Hristis. Prin Jertfa și mijlocirea Sa jertfele noastre imperfecte sunt curățite și sunt aduse ca jertfe desăvârșite înaintea lui Dumnezeu! Vai de cel care-și aduce jertfa sa altfel decât prin Isus Hristos! Vai de cel care se apropie de Dumnezeu pe baza neprihănirii sale personale sau pe baza altor rațiuni! Jertfa necurmată era un miel de un an. Evreii tocmai jertfiseră un miel de un an pentru a ieși din Egipt. Funcția de răscumpărarea a jertfei necurmată era evidențiată cu claritate. Altcineva murea zilnic în locul lor, la fel cum altcineva murise în locul lor și de Paște ca ei să poată fii izbăviți de judecata lui Dumnezeu din Egipt!

Este foarte important pasajul de la finalul cap.29 (v.42b-46). El ne spune că Dumnezeu va locui în Cort și acolo Se va întâlni cu Moise și cu poporul. În primul rând e important locul unde este plasat acest pasaj. El este plasat după jertfa necurmată. Într-adevăr, pasajul e așezat după prezentarea unui tablou complet

format din Locașul Sfânt, Preotul și Jertfa. De-abia după punctarea clară a acestor trei elemente Dumnezeu poate spune că va locui în Cort și că acolo Se va întâlni cu Israel. Și într-adevăr, după așezarea Cortului a fost aprins sfeșnicul, s-a ars tămâie pe altar, a fost adusă jertfa necurmată, și de-abia APOI slava Domnului a umplut Cortul. (vezi Exod 40:22-34). Rolul de Preot l-a împlinit Moise până când a fost uns Aaron. Dar ca apropierea evreului de Dumnezeu să poată avea loc la Cortul Întâlnirii a fost nevoie de aducerea celorlalte Jertfe (Levitic cap.1-7), și de consacrarea lui Aaron în funcția de Mare Preot (Levitic 8-10). Dar ce se întâmpla pe pământ era doar o umbră a ceea ce trebuia să se întâmple în ceruri. Aceasta înseamnă că cele trei condiții trebuiau îndeplinite și sfera realității cerești. Era nevoie deci de un Templu, de o Jertfă și de un Mare Preot. Și într-adevăr Domnul ridică mai întâi în Ceruri un Templu. Și nu e vorba de o Casă în care Dumnezeu locuia dintotdeauna, ci e vorba de un Templu cu rol de răscumpărare, care mediază apropierea oamenilor de Dumnezeu. Deci acest Templu e ridicat doar după intrarea păcatului în lume, deci după căderea lui Adam. Ne putem astfel gândi, că prima măsură pe care o ia Dumnezeu după căderea lui Adam este să ridice sus în ceruri un Templu. În acest Templu el „depozitează” sau își asumă în dreptul Său păcatele celor neprihăniți, păcatele celor ce se căiesc și își pun încrederea în El. Astfel doar din acest Templu răscumpărător Dumnezeu poate relaționa cu cei păcătoși care-L caută. Templul are rolul de aduna păcatele mărturisite ale celor credincioși. Dar apoi este nevoie și de o Jertfă de ispășire, care să poarte aceste păcate, să le ispășească, și să le ducă în afara Cerului, în spațiul morții. Jertfa de curățire a Cortului ardea afară din tabără. Astfel înțelegem de ce Isus Hristos nu S-a adus pe Sine Jertfă în ceruri, ci în afara taberei cerești, pe pământ, în spațiul morții și al judecății. Însă Marele Preot, după ce era consacrat prin Jertfă intra în Templu pentru a mijloci înaintea lui Dumnezeu. Astfel și Hristos după ce este consacrat prin propria Jertfă adusă pe pământ este primit ca Mare Preot în ceruri. Iată că am primit o posibilă lumină cu o întrebare pe care am pus-o cu ceva vreme în urmă referitoare la când și de ce a fost ridicat Templul ceresc? Acum avem un prim răspuns. Și ne gândim că Templul ceresc nu putea fi decât Fiul Însuși, Cel care avea să facă ispășirea. El era garanția că ispășirea va avea loc în chip desăvârșit. E logic să fie așa căci toate cele trei elemente pământești: Cortul, Preotul și Jertfa trimit la Hristos. Deci Templul ceresc, Adevărata Jertfă și Marele Preot din ceruri nu pot fi decât același Hristos slăvit al lui Dumnezeu. Astfel înțelegem de ce Cortul

pământesc este după chipul lui Hristos. Căci Cortul ceresc care depozita păcatele în vederea ispășirii era Hristos! Este important să subliniem că Templul ceresc devine reședința principală a lui Dumnezeu! El nu face o magazie unde depozitează păcatele, iar El rămâne în Casa Lui eternă. Nu, ci El face un Cort pentru depozitarea problemelor nerezolvate ale celor păcătoși, și apoi se mută în acel Cort! Ba mai mult păstrează Cortul și după soluționarea păcatelor, și și mai mult desăvârșește acel Cort pentru a locui totdeauna și pentru vecie în El! Și dacă Templul ceresc este Locul cristic unde sunt asumate spre rezolvare păcatele celor răscumparați, atunci într-un fel și cei răscumparați fac parte din acest Cort. Astfel Cortul devine Fiul și cei răscumparați de Acesta. Astfel Cortul pământesc ne vorbește nu doar despre Hristos, ci despre Hristos și cei răscumparați și înglobați în El! Este fantastic că acest Cort ceresc nu devine o magazie lăaturalnică a Cerului ci reședința centrală a Tatălului, locul unde își așează scaunul de domnie. Și mai mult nu devine o reședință temporară până la rezolvarea problemei ci una eternă, și după rezolvarea problemei. Ce ne comunică acest lucru despre Dumnezeu? Că nu se rușinează cu noi, cei răscumparați. Că nu își ascunde datoriile neplătite. Ci și le asumă din toată inima și le face publice tuturor cetățenilor cerului. Că nu consideră slujba ispășirii și răscumpărării o slujbă rușinoasă, ci una atât de slăvită, de care numai și doar El este vrednic. Slujba ispășirii nu este un accident, un necaz pentru Cel Preaînalt, o pată în lucrarea Sa, ci este cea care revelează cel mai bine iubirea Sa, esența caracterului Său. De aceea El își mută reședința în Templul răscumparaților, căci acesta mai mult decât Locul Său dinainte arată Cine este El cu adevărat și CUM conduce și stăpânește El Universul! Un Dumnezeu care este IUBIRE, care conduce prin IUBIRE și pentru IUBIRE nu putea decât să se mândrească cu Templul ceresc și să-și așeze acolo pentru TOTDEAUNA scaunul Său de domnie!